

Predrzni rogač.

ogač je bil na travniku med vsemi žuželkami najmočnejši. Polonica je kar trepetala pred njim. Rjavi hrošč se ga je ogibal. Samo mati rogačka je hodila brezskrbno okoli njega. Rogač je svojim znancem na travniku posebno ustregel. Kaznoval je ošabno srako, ki se je neki dan spravila nanj.

Vsi ptiči in hrošči so videli, kako je sraka hotela rogača zgrabiti.

Njegova zvesta rogačka se je tedaj onesvestila in padla z drevesa na tla. Bila je pač prepričana, da je odbila njenemu možu zadnja ura.

Ta omedlevica je pa rogačko rešila. V njeni bližini je namreč čakala srakina hčerka, skrita pod listjem. Pa ji je rogačka pred kljunom zdrknila in padla v travo.

Rogač je srako pogumno sprejel. Dvignil je svoje ostre klešče. Mirno in dostojanstveno je čakal, da bi šavsnila po njem s kljunom.

Ko se mu je nekoliko približala, jo je takoj zgrabil za nogo.

Sraka je bila prepričana, da je zmagala in da je rogač njen. Široko je odprla kljun in segla po kleščarju. Naslednji trenutek je ranjena zakričala.

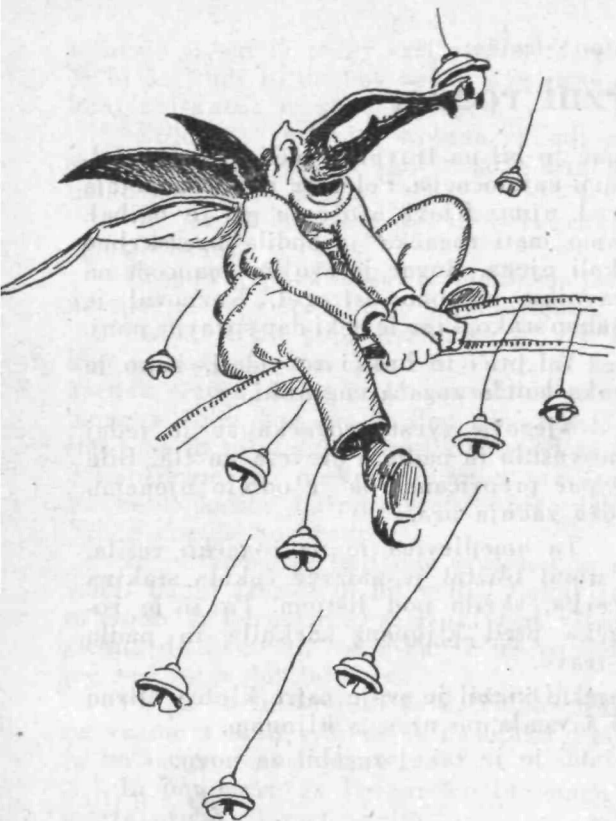
Rogač, ki je bil videti neokreten, je spretno izpustil srakino nogo in se kakor blisk obesil s kleščami pod kljun ter ranil sraki vrat, da se ji je pocedila kri.

Klepetulja se je jezila. Nič ji ni pomagalo. Rogač jo je še bolj stiskal.

Sraka je od same bolečine začela frfotati s perutmi. Šele tedaj je rogač odnehal in padel v travo poleg svoje ženice, ki ga je pozdravila kakor zmagovalca. Sraka je pa osramočena pobegnila.

Odslej je imel rogač na travniku svoje posebne pravice. Vsi so ga upoštevali. Še mravlje, ki bi sicer bolj ljubile mrtvega rogača in se z

njim mastile. Toda junak je bil, zato so ga spoštovale.

Rogač je postal preveč ponosen na svoje klešče in svojo moč. Gorje mu, kdor bi zabavljajl čeznjo! Rogač bi mu takoj pokazal.

Ko je ždel neki dan v mraku na veji bele breze, so v siju zarje priplavale vile. Zarajale so okoli breze ob potoku in za-pele sanjavo pesem.

Vila-kraljica je sedla na vejo poleg rogača.

Drzni kleščar se je spomnil, da so vile doma iz čudežne devete dežele. Želel si je videti tisto deželo.

Ko se je vila dvignila, se je rogač oprijel njene vlečke in na nji obvisel.

Vile so odplavale. Rogač je na vlečki splaval v daljave.

Ko je zatonilo sonce, so vile že dospele v svoje kraljestvo.

Rogač ni bil težak. Vendar je kraljica začutila, da nese nekaj s seboj.

Ko je priplula domov, je hotela pregledati svojo obleko. Tedaj jo je pa premotila njena spletična, ki ji je sporočila, da jo pričakuje snubec, neki vitez iz desete dežele.

»Poglej mojo obleko! Nekaj sem prinesla na nji s seboj,« je naročila vila svoji služabnici. Zamahnila je z roko. Že je na njenem telesu zablestela druga obleka, še lepša, a prejšnja je ležala na stolu.

Spletična je hitela z obleko na vrt. Rogač se je že med potjo spustil z vlečke in obvisel spletični na traku njenega svilenega predpasnika. Na vrtu se je takoj pognal na bližnje drevo.

Kleščar je občepel na nizki veji in pripravil svoje klešče, da bi se branil, ako bi bilo treba.

Vse okoli njega je sijalo, da je kar mežikal. Tedaj je šele opazil, da je drevje iz samega zlata. Debeli, blesteči sadovi so bili sami rubini in smaragdi ter drugo dragoceno kamenje.

»Lepo je, lepo! Toda kje so kakšne užitne rastline? Lačen sem,« si je rekel pogumni hrošč. Zgrabil je s kleščami dragocen rubin, ki je visel poleg njega.

Rubin je zacingljajl kakor kraguljček. Takoj so zacingljali tudi vsi drugi kamni.

To žvenkljanje je predramilo vse drevje. Vsa drevesa so zacingljajla.

Na pragu se je prikazala vila-kraljica in vprašala:

»Kdo se je drznil vtihotapiti med vejevje mojega drevja? Kdo nam hoče krasti bisere?«

Rogač je molčal.

Vila je zapiskala na zlato piščalko. Od vseh strani so prihitele njene služabnice in jo vprašale, kaj želi.

»Nekdo mi krađe bisere. Potresite drevesa!« je ukazala vila.

Rogač je bil gladen. Ni se mu ljubilo letati okoli. Vendarle se je dvignil, ker se je prestrašil.

Zletel je visoko v zrak. Ko se je ozrl v nižavo, je videl, da je že zdavnaj izginil pod njim vilinski vrt. Povsod se je razprostiralo zoreče polje.

Spustil se je na zemljo. Odščipnil je žitno bilko in jo jel hlastno uživati. Sladek in posebno opojen okus je imela. Rogač je bil takoj ves pokrepčan.

Tedaj je stala pred njim suha kobilica. Pomigala mu je s tipalkama in ga povabila s seboj.

Zlezel je za njo v zapuščeno krtovo luknjico, kjer so ga sprejele kobilice s cvilečim vriskanjem. Povabile so ga na večerjo, češ da jo prirede njemu na čast.

Tedaj je kleščar opazil, da so bile pri vhodu same močne kobilice, ki so ga srepo opazovale.

»Kaj če ne nameravajo mene samega pohrustati?« ga je izpreletelo.

Pognal se je kvišku. Odrinil je kar trop kobilic in se znašel pred desetimi kobilicami, ki so mu s sulicami iz trdih bilk zastavile pot.

»Danes me pa še ne boste!« si je mislil. S kleščami se je zaletel kakor z dvema ostrima kosama.

Kobilice so se preplašene ognile in že je bil zunaj.

Zdaj je šele opazil, da je bil v borbi hudo ranjen. Utrujen in jezen je zlezel v najbolj gosto travo, kjer je zaspal.

Ko se je zbudil, je ležal zvezan v vilinskem vrtu. Zaman si je belil glavo, kako je prišel nazaj.

Tedaj se je oglasila vila, ki ga je stražila:

»Kajne, starina, da je čudno! Kar znašel si se spet tukaj med nami.

Sinoči si nam opustošil polje. Mnogo zlatih žitnih zrn se je izgubilo. Naše zveste služabnice, kobilice, si nam ranil.

Ti si res pravi rogovilež!«

»Kaj hočete od mene, izpustite me!« jo je zavrnil rogač.

Naslednji hip se je prikazala kraljica in sedla na svoj zlati prestol sredi vrta.

Kobilice so takoj pričele tožiti rogača.

»Zagovarjaj se!« mu je ukazala kraljica.

»I, kaj pa hočem. Na večerjo so me vabile. Pa se mi niso zdele nič kaj odkritosrčne. Zato sem jo pobrisal,« je pojasnil kleščar.

»Obsodim te!« se je oglasila kraljica. »Svoje klešče izgubiš, da ne boš z njimi motovilil po svetu. Nazaj domov moraš! V spomin pa, ker si videl našo prelestno deželo, ti bomo pozlatile telo.«

Rogač je izgubil zavest.

Ko se je predramil, je bil na domačem travniku. V jutrnji zori se je blesketalo telo. Rogačka je ždela poleg njega in ga radovedno gledala. Ni ga spoznala.

Ko je trenutek nato sfrlel nad potokom in se vanj ozrl, je vztrepetal od tihe bolečine. Njegovo telo se je res lesketalo v zlati barvi. A njegov ponos, njegove klešče so izginile.

